SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 23/08-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. apríla 2008 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika o prijatej sťažnosti A. K., K., zastúpeného advokátkou JUDr. M. P., Advokátska kancelária, Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 623/99 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo A. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 623/99 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 623/99 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prieťahov.

3. A. K. p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 80 000 Sk (slovom osemdesiattisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Žilina p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Žilina j e p o v i n n ý uhradiť A. K. trovy konania v sume 7 424,60 Sk (slovom sedemtisícštyristodvadsaťštyri slovenských korún a šesťdesiat halierov) na účet jeho právnej zástupkyne advokátky JUDr. M. P., Advokátska kancelária, Ž., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Vo zvyšnej časti návrhu A. K. n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 23/08 z 23. januára 2008 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť A. K., K., (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 623/99.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že návrhom podaným okresnému súdu 18. marca 1999 sa domáha prijatia *„súdneho rozhodnutia, ktorým by bola uložená povinnosť odporcovi zaplatiť sumu 248.831,15 Sk spolu so 17,6 % úrokom z omeškania z tejto sumy od 09. 12. 1996 až do zaplatenia“.*

Okresný súd návrh sťažovateľa zamietol rozsudkom z 28. októbra 2003, proti ktorému podal sťažovateľ v zákonnej lehote odvolanie.

Sťažovateľ ďalej uvádza: *„Okresný súd v Žiline vo veci vykonal pojednávanie dňa 13. 12. 2005. Od tohto dátumu, teda za obdobie viac než 1 rok, Okresný súd v Žiline termín na pojednávanie nevytýčil, vo veci nekonal a to napriek tomu, že ide o vysokú hodnotu sporu a súdne konanie prebieha už od roku 1999.“*

V postupe okresného súdu vidí sťažovateľ porušenie svojich základných práv a v závere sťažnosti preto navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti nálezom, v ktorom by vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 623/99, prikázal okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných prieťahov a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 200 000 Sk, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 7 424,60 Sk.

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadril okresný súd prostredníctvom svojho predsedu, ktorý v liste zo 7. januára 2008 okrem iného uviedol: *„(...) po oboznámení sa so spisovým materiálom konštatujem, že sa jedná o skutkovo pomerne náročnú vec, kde bolo potrebné vykonať rozsiahle dokazovanie. K prieťahom v súdnom konaní podľa môjho názoru došlo najmä v priebehu roku 2006, kedy pôvodná zákonná sudkyňa vykonávala stáž na Krajskom súde v Žiline a následne bola od 1. 1. 2007 trvalo preložená na výkon funkcie na Krajský súd v Žiline. V priebehu roku 2007 sa vo veci riadne konalo, bolo nariadené znalecké dokazovanie a vypracovaný znalecký posudok bol doručený účastníkom.“* Súčasťou vyjadrenia bola aj stručná chronológia konania.

Právny zástupca sťažovateľa nevyužil možnosť reagovať na uvedené stanovisko okresného súdu. V liste z 28. februára 2008 vyjadril len svoj súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Z obsahu súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania:

Sťažovateľ podal 18. marca 1999 okresnému súdu *„návrh na zaviazanie S., a. s., pobočka Ž.“*. Okresný súd vyzval 31. marca 1999 sťažovateľa na špecifikáciu návrhu a predloženie listinných dôkazov, sťažovateľ na výzvu reagoval 6. apríla 1999.

Sťažovateľ požiadal 8. apríla 1999 okresný súd o priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov.

Okresný súd uznesením zo 14. apríla 1999 vyzval sťažovateľa opraviť a doplniť podanie (uznesenie doručil sťažovateľovi 7. mája 1999), sťažovateľ predložil okresnému súdu doplnenie svojho podania 19. mája 1999.

Sťažovateľ 30. júna 1999 požiadal okresný súd o ustanovenie znalca.

Okresný súd rozhodol uznesením z 9. júla 1999 o zastavení konania podľa § 43 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) z dôvodu neúplnosti podania, proti ktorému podal sťažovateľ 2. augusta 1999 odvolanie.

Okresný súd uznesením z 11. augusta 1999 vyzval sťažovateľa doplniť podané odvolanie. Sťažovateľ na výzvu reagoval 20. augusta 1999.

Okresný súd predložil spisový materiál spolu s podaným opravným prostriedkom Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) 4. novembra 1999.

Krajský súd uznesením sp. zn. 7 Co 2658/99 z 30. novembra 1999 zrušil uznesenie okresného súdu o zastavení konania a vrátil mu vec na ďalšie konanie (okresnému súdu bol spisový materiál predložený 17. marca 2000).

Okresný súd 30. marca 2000 doručil sťažovateľovi uznesenie krajského súdu a súčasne vyzval ho na odstránenie nedostatku podania, sťažovateľ reagoval na výzvu 7. apríla 2000.

Okresný súd 12. júna 2000 opätovne vyzval sťažovateľa odstrániť nedostatok podania, sťažovateľ reagoval na výzvu 16. júna 2000.

Okresný súd 10. júla 2000 uznesením rozhodol o priznaní oslobodenia od súdnych poplatkov pre sťažovateľa a súčasne ho vyzval na špecifikáciu úrokov z omeškania, sťažovateľ reagoval na výzvu 19. júla 2000.

Okresný súd 10. augusta 2000 vyzval odporcu, aby sa vyjadril k podanému návrhu sťažovateľa. Odporca predložil svoje vyjadrenie 20. septembra 2000.

Okresný súd 4. februára 2002 vyzval odporcu na predloženie súvisiacich podkladov, odporca reagoval na výzvu 21. februára 2002.

Sťažovateľ predložil 25. apríla 2003 zmenu návrhu (petitu), znalecký posudok a požiadal o urýchlené konanie.

Okresný súd uznesením z 9. mája 2003 pripustil zmenu petitu návrhu.

Okresný súd 21. mája 2003 vyzval sťažovateľa na predloženie súvisiacich podkladov a vyplnenie tlačiva na účely posúdenia oslobodenia od súdnych poplatkov (sťažovateľ reagoval na výzvu 23. mája 2003). Dňa 22. mája 2003 vyzval okresný súd odporcu na predloženie súvisiacich podkladov (odporca reagoval na výzvu 19. júna 2003).

Okresný súd 4. júla 2003 určil termín pojednávania na 16. september 2003 a predvolal naň účastníkov.

Sťažovateľ 11. júla 2003 predložil okresnému súdu *„návrh na predvolanie svedkov“*.

Na pojednávaní 16. septembra 2003 predniesli strany svoje vyjadrenia a súvisiace podklady, okresný súd rozhodol o predvolaní svedkov a odročil pojednávanie na 23. október 2003.

Okresný súd 17. septembra 2003 vyzval na poskytnutie súvisiacich podkladov S., B., ktorý na výzvu reagoval 6. októbra 2003.

Na pojednávaní 23. októbra 2003 okresný súd vypočul svedkov a odročil pojednávanie na 28. október 2003 za účelom vyhlásenia rozsudku.

Na pojednávaní 28. októbra 2003 okresný súd vyhlásil rozsudok, ktorým návrh sťažovateľa zamietol (okresný súd doručil rozsudok účastníkom 11. decembra 2003). Sťažovateľ podal proti uvedenému rozsudku 8. januára 2004 odvolanie.

Okresný súd vyzval 13. januára 2004 odporcu na vyjadrenie k podanému odvolaniu a 27. januára 2004 predložil spisový materiál spolu s podaným opravným prostriedkom krajskému súdu, 28. januára 2004 predložil aj vyjadrenie odporcu k odvolaniu.

Krajský súd na pojednávaní 15. júna 2004 uznesením č. k. 23 Co 38/04-200 zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

Okresný súd 21. augusta 2004 vyzval na poskytnutie súvisiacich podkladov S., B., ktorý na výzvu reagoval 20. septembra 2004, a 27. septembra 2004 mu adresoval ďalšiu výzvu, na ktorú tento reagoval 27. októbra 2004.

Okresný súd 15. decembra 2004 vyzval odporcu oznámiť potrebné údaje, ktoré tento oznámil 20. decembra 2004.

Okresný súd 7. januára 2005 určil termín pojednávania na 3. marec 2005 a predvolal naň účastníkov.

Sťažovateľ predložil okresnému súdu 21. januára 2005 zmenu petitu návrhu, ktorú okresný súd pripustil uznesením z 31. januára 2005.

Na pojednávaní 3. marca 2005 okresný súd vypočul svedkov a pojednávanie odročil na neurčito z dôvodu špecifikácie návrhu sťažovateľom, ako aj predloženia návrhov na vykonanie dokazovania účastníkmi.

Sťažovateľ predložil okresnému súdu 22. marca 2005 a 4. apríla 2005 návrh na vypočutie svedkov, 8. apríla 2004 predložil špecifikáciu uplatňovaného nároku.

Odporca predložil 4. apríla 2005 svoje vyjadrenie a požiadal o nariadenie znaleckého dokazovania.

Okresný súd určil 15. apríla 2005 termín pojednávania na 26. máj 2005.

Sťažovateľ predložil okresnému súdu žiadosť o odročenie pojednávania a ospravedlnenie neúčasti z dôvodu kolízie termínov pojednávaní jeho právneho zástupcu.

Okresný súd určil nový termín pojednávania na 21. jún 2005.

Sťažovateľ predložil 23. mája 2005 okresnému súdu stanovisko k vyjadreniu odporcu a 20. júna 2005 doplnenie stanoviska.

Na pojednávaní 21. júna 2005 predniesli účastníci svoje vyjadrenie a okresný súd pojednávanie odročil na 12. júl 2005 za účelom vypočutia svedka.

Na pojednávaní 12. júla 2005 okresný súd vypočul svedka a odročil pojednávanie na neurčito za účelom zabezpečenia súvisiacich podkladov.

Dňa 12. augusta 2005 okresný súd vyzval na poskytnutie súvisiacich podkladov S., B., ktorý na výzvu reagoval 19. a 20. augusta 2005.

Okresný súd 3. októbra 2005 určil termín pojednávania na 13. december 2005 a predvolal naň účastníkov.

Sťažovateľ 12. decembra 2005 predložil okresnému súdu návrh na vypočutie svedka.

Na pojednávaní 13. decembra 2005 okresný súd vypočul svedka a odročil pojednávanie na neurčito za účelom ustanovenia znalca.

Sťažovateľ 20. decembra 2005 predložil okresnému súdu podklady na účely posúdenia oslobodenia od súdnych poplatkov a 12. apríla 2006 návrh na vypočutie svedka.

Okresný súd 20. júla 2006 vyzval sťažovateľa na predloženie vyplneného tlačiva na účely posúdenia oslobodenia od súdnych poplatkov, ktoré sťažovateľ predložil 26. júla 2006.

Okresný súd uznesením zo 7. marca 2007 ustanovil znalca (uznesenie bolo doručené znalcovi 12. marca 2007 a nadobudlo právoplatnosť 13. marca 2007, spisový materiál bol znalcovi zaslaný 4. apríla 2007).

Dňa 28. júna 2007 uhradil odporca zálohu na znalecké dokazovanie a 10. augusta 2007 okresný súd vyzval znalca na predloženie znaleckého posudku a spisového materiálu (výzvu adresovanú znalcovi okresný súd zopakoval 10. októbra 2007 písomne a 16. novembra 2007 telefonicky). Znalec požiadal 19. novembra 2007 o predĺženie lehoty na vypracovanie znaleckého posudku do 30. novembra 2007 a znalecký posudok následne predložil 13. decembra 2007.

Navyše ústavný súd zistil, že odporca sa k znaleckému posudku vyjadril podaním doručeným okresnému súdu 10. januára 2008 a navrhovateľ 30. januára 2008 s tým, že žiadal doplniť znalecké dokazovanie.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, podľa ktorých každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 253/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni uvedený stav právnej neistoty.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Samosudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu.

1. Predmetom konania, v ktorom sťažovateľ namieta zbytočné prieťahy, je žaloba *„o uloženie povinnosti na plnenie z poistnej udalosti“*. Z obsahu súdneho spisu ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti svedčiace o právnej zložitosti veci. V súvislosti s otázkou faktickej zložitosti možno konštatovať určitý stupeň náročnosti dokazovania vyplývajúci z potreby zabezpečenia relevantných listinných dôkazov a vypočutia svedkov. Nemožno ňou však celkom ospravedlniť doterajší zdĺhavý priebeh konania spôsobený predovšetkým obdobiami súvislej nečinnosti okresného súdu.

2. Po preskúmaní spisového materiálu ústavný súd konštatuje, že správanie sťažovateľa možno v zásade hodnotiť ako aktívne a súčinnostné. Sťažovateľ ako účastník konania predkladal iniciatívne súvisiace listinné dôkazy, označoval svedkov, reagoval na výzvy okresného súdu v primeraných lehotách a zúčastňoval sa určených termínov pojednávania (s výnimkou jedného prípadu, keď požiadal o určenie nového termínu pojednávania z dôvodu kolízie termínov pojednávaní jeho právneho zástupcu). Na vrub sťažovateľa však treba pričítať skutočnosť, že sťažovateľ podal okresnému súdu návrh, ktorého nedostatky sa mu podarilo odstrániť až postupne v dlhšom časovom úseku. Treba povedať, že aj táto okolnosť sa v určitej, aj keď nepatrnej miere podpísala na predĺžení doby posudzovaného konania.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa, bol postup okresného súdu.

Posudzované súdne konanie vykazuje niekoľko období súvislej nečinnosti okresného súdu, keď nekonal bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka. Ide o nečinnosť v trvaní 16 mesiacov v období od 20. septembra 2000 (keď odporca predložil okresnému súdu svoje vyjadrenie) do 4. februára 2002 (keď okresný súd vyzval odporcu na predloženie súvisiacich podkladov) a v trvaní 14 mesiacov v období od 21. februára 2002 (keď odporca predložil okresnému súdu potrebné podklady) do 9. mája 2003 (keď okresný súd uznesením pripustil zmenu petitu návrhu).

Poznamenané nečinnosťou okresného súdu v trvaní 7 mesiacov je tiež obdobie od 20. decembra 2005 (keď sťažovateľ predložil podklady na účely posúdenia oslobodenia od súdneho poplatku) do 20. júla 2006 (keď okresný súd vyzval sťažovateľa predložiť vyplnené tlačivo na účely posúdenia oslobodenia od súdnych poplatkov) a tiež obdobie od 26. júla 2006 (keď sťažovateľ predložil vyplnené tlačivo) do 7. marca 2007 (keď okresný súd uznesením ustanovil znalca) predstavujúce nečinnosť v trvaní 7 mesiacov.

Ústavný súd tiež pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty ohľadom tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (obdobne I. ÚS 376/06).

Okresný súd postupoval neefektívne v období od 4. júla 2007 (keď mu v zmysle sudcovskej lehoty určenej uznesením o ustanovení znalca mal byť predložený znalecký posudok) až do 13. decembra 2007 (keď znalec predložil vypracovaný znalecký posudok). V uvedenom období okresný súd nezabránil sťažovaniu postupu konania zo strany znalca, pristúpil totiž k výzvam na predloženie znaleckého posudku oneskorene (až 10. augusta 2007), po prvej bezúspešnej výzve vôbec nevyužil možnosť uložiť poriadkové opatrenie v zmysle § 53 OSP, prípadne možnosť ustanoviť iného znalca (za predpokladu, že by si originál spisového materiál ponechal, a nemusel tak čakať na jeho vrátenie pôvodným znalcom).

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva predovšetkým štát zodpovedá za prieťahy spôsobené jeho orgánmi, a to tak orgánmi, ktoré konanie vedú, ako aj orgánmi, ktoré poskytujú znalecký posudok alebo poskytujú inú činnosť pri dokazovaní (napr. Allenet de Ribemont v. Francúzsko, séria A, č. 308, alebo Martins Moreira v. Portugalsko, séria A, č. 143).

Vzhľadom na uvedené obdobia súvislej nečinnosti okresného súdu súhrnne trvajúce 3 roky a 8 mesiacov, ako aj s prihliadnutím na neefektívny postup okresného súdu nemožno viac ako 8 rokov trvajúcu dobu posudzovaného konania vedeného okresným súdom bez

rozhodnutia vo veci považovať za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené práva sťažovateľa boli porušené.

III.

Vzhľadom na výrok o porušení základného práva sťažovateľa, ako aj na skutočnosť, že namietané konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti právoplatne skončené, ústavný súd zároveň prikázal okresnému súdu v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 623/99 ďalej konal bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti žiadal o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 200 000 Sk, ktoré odôvodnil takto: *„Vzhľadom k tomu, že súd právoplatne nerozhodol počas obdobia viac ako osem rokov a predmet sporu tvorí pre mňa – sťažovateľa vzhľadom na moju sociálnu situáciu značne vysoká suma, žiadam mi priznať podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia mojich práv primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200. 000 Sk.“*

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľovi sumu 80 000 Sk. Táto suma zohľadňuje celkovú dĺžku predmetného konania s prihliadnutím na predmet konania okresného súdu, dĺžku zbytočných prieťahov v tomto konaní a s tým spojenú ujmu sťažovateľa, ako aj správanie sťažovateľa ako účastníka konania.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vo zvyšnej časti uplatnenému primeranému finančnému zadosťučineniu v návrhu sťažovateľa nevyhovel.

Sťažovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne žiadal priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom v sume 7 424,60 Sk.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1, § 11, § 13 ods. 3, § 14, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov s tým, že predmet konania podľa čl. 127 ústavy pred ústavným súdom, ktorým sú základné práva a slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, v zásade nie je oceniteľný peniazmi. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v období od 1. januára 2007 v konaní pred ústavným súdom predstavuje suma 2 970 Sk a hodnota režijného paušálu je 178 Sk.

V súlade s týmito ustanoveniami možno teda trovy konania vyčísliť ako súčet odmeny za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súd) vykonané v roku 2007 vrátane režijného paušálu (2 x 2 970 Sk + 2 x 178 Sk = 6 296 Sk). Náhrada trov konania v predmetnej veci vypočítaná podľa platnej právnej úpravy zvýšená o 19 % DPH (keďže právna zástupkyňa je platiteľkou DPH) teda prestavuje celkovú sumu 7 492 Sk.

Vzhľadom na to, že sťažovateľom uplatnená náhrada trov konania nepresahuje uvedenú sumu odmeny za právne zastúpenie určenú podľa platnej právnej úpravy, ústavný

súd priznal náhradu trov konania sťažovateľovi v ním uplatnenom rozsahu, t. j. v sume 7 424,60 Sk.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2008